

Chương 7

Lục Thiếu Phàm lo lắng nhắc nhở nhưng cũng không kịp, lúc hai mắt Mẫn Nhu nhắm lại thì anh vội vàng vọt vào phòng tắm.

“Phù phù!”

Bọt nước bắn tung tóe làm ướt cả một phần lớn nền gạch, bên trong bồn lại là một cảnh kiều diễm khác.

Cả cơ thể Lục Thiếu Phàm cúi xuống một tay chống vào phía trên thành bồn tắm tay còn lại giữ lấy đầu Mẫn Nhu đang hạ xuống, không để cô bị va đập.

Mẫn Nhu uống liền mấy ngụm nước, không chịu nổi ho khan vài tiếng, hai bàn tay trắng nõn bấu chặt lấy cổ Lục Thiếu Phàm như muốn tìm kiếm điểm tựa, không để bản thân rơi thẳng xuống nước.

Chiếc khăn tắm ở tay cô đã không cánh mà bay, bọt nước thừa thớt không thể che đi cơ thể trần trụi bóng loáng của cô.

Mẫn Nhu dần dần quen với cảm giác bị sặc nước, đột nhiên cô phát hiện gì đó, ở dưới nước là cơ thể không có mảnh vải che thân của mình. Hai mắt xinh xắn tròn to, buông Lục Thiếu Phàm ra, sợ hãi dùng tay che đi cảnh xuân trước ngực.

Cơ thể với những đường cong lồi lõm trầm mình trong nước, mái tóc quần đen nhánh; từng giọt nước không ngừng rơi xuống cổ tay anh, tựa như có lửa, mỗi lần rơi xuống đều như bị bỏng.

Lục Thiếu Phàm nhìn gương mặt bối rối xấu hổ ảo não kia, yết hầu giật giật, không nói gì, ánh mắt lo lắng dần dần tối sầm, càng lúc càng trở nên sâu thẳm khó dò.

Mẫn Nhu nhìn vào mắt Lục Thiếu Phàm, vẻ mặt sợ hãi nhưng lại toát lên vẻ quyến rũ xinh đẹp hấp dẫn, đáng vẻ ngượng ngùng khiến người ta càng rung động...

“Lục Thiếu Phàm...”

Giọng Mẫn Nhu run run, tim đập nhanh giống như muốn nhảy khỏi lồng ngực, vội vàng muốn né tránh ánh nhìn nóng bỏng của Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm cúi thấp người rồi chậm rãi tiến vào trong bồn tắm lớn, dòng nước ấm khiến áo sơ mi anh ướt đầm dãn chặt vào cơ thể để lộ từng đường tuyệt mỹ.

Một tay anh vẫn giữ lấy sau đầu cô, tay còn lại rút khỏi bồn tắm, vòng sau lưng cô khiến cô cùng mình ngồi giữa bồn tắm.

Lớp áo sơ mi căn bản không có tác dụng ngăn cản, Mẫn Nhu mở to mắt nhìn lồng ngực rõ ràng của Lục Thiếu Phàm, hoàn mỹ không tìm thấy chút tí vết, anh cúi người từng chút một tiếp xúc với cơ thể cô, khiến cô sợ hãi run lên.

“Lục...”

Mẫn Nhu cả người chấn động mạnh, quên cả việc phải đẩy Lục Thiếu Phàm ra, thần thờ áp sát vào ngực anh, đôi môi kinh ngạc hé mở mặc cho cánh môi của anh tùy ý dán lên đôi môi đỏ mọng trơn bóng của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, đôi mắt đen nhánh thâm thúy của anh lóe lên tia cười nhạt rồi từ từ nhắm lại, hàng lông mi quét qua mặt cô tựa như lông vũ khiến cho cô ngửa ngáy trong lòng.

Loại cảm giác này thật kì diệu nhưng cũng thật tệ!! Nó khiến cô vừa lo sợ lại bất an muốn thoát khỏi lòng anh!

Phía trên môi cô có vật gì đó mềm mại đang liếm nhẹ theo hình môi, một vòng lại một vòng nữa, qua lại chà xát liên tục.

Cơ thể ngâm trong nước nóng ran, ngay cả mặt cũng như bị lửa thiêu cháy, Mẫn Nhu không chịu được vờn chiếc lưỡi đỉnh hương liếm liếm thì càng khiến cho đôi môi trở nên hồng rát.

Nhưng chưa kịp chạm vào vành môi thì một luồng sức mạnh đã khóa chặt chiếc lưỡi của cô. Khi cô muốn ngăn cản đi cảm giác bất an thì có thứ gì đó chui vào miệng, như có như không chạm vào miệng cô.

“Ư...”

Tiếng rên rỉ nhỏ như một luồng kích thích, Lục Thiếu Phàm đỡ lấy đầu Mẫn Nhu ép xuống, đầu lưỡi ấm áp mềm mại bắt đầu tìm kiếm chiếc lưỡi đang chạy trốn lung tung của cô, nước bọt ngọt ngào trao đổi qua lại, điên cuồng kích thích lí trí của cô.

Hô hấp của Lục Thiếu Phàm càng thêm nặng nề, hơi thở nóng hôi như lửa phả vào gương mặt đỏ bừng của cô, khiến cho trái tim cô càng hỗn loạn nhảy cẫng lên vừa khản trương lại bất an.

Bàn tay thon dài đặt phía sau lưng bóng loáng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận sự tiếp xúc da thịt, tiếng than nhẹ từ nơi tiếp hợp giữa hai môi tràn ra.

Nước ẩm dần dần lạnh, cơ thể cô lại nóng như lửa, hai mắt mơ màng nhìn trần nhà màu trắng, vô số luồng sáng bùng nổ trong đầu, cố gắng đón lấy chút lý trí còn sót lại.

Cô như bị dọa nạt, cố sức co người lại, thế nhưng anh không đồng ý, nhẹ dè trên người cô khiến cho cô hoàn toàn bại lộ phía dưới anh.

Một luồng hơi lạnh lẽo tựa như băng tập trung trên bộ ngực mềm mại của cô, Mẫn Nhu giật mình, trong cơ thể bắt đầu nhen nhóm một luồng cảm xúc vừa

quen vừa kích thích, sự kích thích này bị Lục Thiếu Phàm tạo ra rất mạnh giống như muốn hạ gục cô, muốn cô mãi mãi trầm luân.

Bên tai hơi thở của đàn ông dồn dập khiến cô bừng tỉnh ý thức, lần thứ nhất tránh khỏi đôi môi của anh, đầu ngửa ra sau, hai tay dùng sức đẩy.

“Lục Thiếu Phàm...”

Đừng như vậy...

Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt trước ngực cùng cô trầm luân trong cảm xúc, đôi môi rời khỏi cánh môi sưng đỏ, đôi mắt đen như đang có lửa thiêu nhìn vào hai mắt đang lấp lánh nước của cô, khàn giọng dụ dỗ:

“Đừng sợ.”

Cô như đóa hỏa liên rực rỡ lẳng lơ, khi được anh sủng ái thì nở rộ toát lên vẻ quyến rũ khiến anh bị mê hoặc không thể thoát ra được.

Nụ hôn của anh lại hạ xuống, lướt xuống dưới, dừng ở trên xương quai xanh của cô và làn da thịt trắng nõn nóng bỏng.

Không muốn.

Mẫn Nhu cảm thấy trời đất rung chuyển, trước sự dịu dàng của Lục Thiếu Phàm, cơ thể cô không ngừng run rẩy, từ khóe mắt rơi xuống giọt nước mắt trong veo.

Giữa cô và Lục Thiếu Phàm vẫn chưa thân mật tới mức đó, làm ra chuyện này hoàn toàn là do dực vọng sai khiến, không, không thể...

Lúc cô muốn phản kháng, trong đầu lại xuất hiện một giọng nói khác, mê hoặc ý thức hỗn loạn trong cô: “Hai người là vợ chồng, chuyện như vậy là thiên kinh địa nghĩa, hãy chấp đi.”

Cả người cô trước sự vuốt ve của anh mà mất đi sức lực, mềm mại tựa vào ngực anh, phía dưới bụng cô có thể nhận thấy dực vọng cứng rắn của anh, khát vọng như vậy khiến miệng cô đắng nghét khô khốc, không biết phải làm thế nào, từng đợt từng đợt sóng xa lạ điên cuồng tràn vào não.

“Em không muốn.”

Khi tất cả mọi sợ hãi đều tập trung lên đại não, cô dùng toàn bộ sức lực liều mạng đẩy Lục Thiếu Phàm, không quan tâm đến anh có không chế nổi dực vọng không, vội vàng che đậy cơ thể, sợ hãi nhìn về chạt vật của Lục Thiếu Phàm khi bị cự tuyệt.

Do lực đẩy Mẫn Nhu khá mạnh, Lục Thiếu Phàm rời khỏi bồn tắm, ngưng tất cả hành động đứng sang bên, áo xóc xếch, ngay cả chiếc áo sơ mi ướt nhẹp cũng chỉ còn hai nút áo đóng lại, lồng ngực trắng bại lộ giữa không khí.

Đôi mắt đen nhuốm đầy dực vọng, bình tĩnh quan sát Mẫn Nhu như muốn thiêu cháy cô thành tro.

Vẻ mặt Mẫn Nhu hoảng sợ, nhìn gương mặt lạnh lạnh và đáng vẻ chật vật của Lục Thiếu Phàm, nói không nên lời nào, chỉ có áy náy và xấu hổ.

Cô là vợ anh, cô không quên nhưng cô không thể chấp nhận được khi sự hiểu biết giữa hai người còn quá ít mà đã xảy ra quan hệ.

Cô sợ hãi, sợ hãi nếu giao bản thân cho Lục Thiếu Phàm, sau đó kết quả đôi lầy chỉ làm cô hối hận vì chút xúc động của mình.

Đôi mắt đầy kháng cự sụp xuống, Mẫn Nhu không biết nên đối mặt thế nào với Lục Thiếu Phàm, sợ anh sẽ giận và thất vọng, sợ anh vì sự cự tuyệt mà không quan tâm cô.

Hoặc ngay cả chính cô cũng không rõ, từ lúc nào Lục Thiếu Phàm đối với cô đã không còn là có cũng được mà không có cũng không sao.

Trong phòng khách tiếng chuông điện thoại vang lên, sự ham muốn trong mắt Lục Thiếu Phàm từ từ lui đi. Trước ánh mắt sợ hãi áy náy của Mẫn Nhu anh rất đau lòng, bất đắc dĩ thở dài, cầm chiếc khăn tắm vừa rút xuống đặt đắp lên trên cơ thể lạnh như băng của cô.

Dịu dàng vuốt ve hai gò má của cô, giọng nói khàn khàn hấp dẫn vang lên: “Anh đi nghe điện thoại.”

Nhìn anh cả người ươn nhẹp rời khỏi phòng tắm, Mẫn Nhu yếu ớt tựa vào bên trong bồn, trước ngực toàn ần kí màu đỏ, trong lòng nói không ra cảm xúc.

Mặc xong áo ngủ, Mẫn Nhu trù trù ở trong phòng tắm rất lâu mới mở cửa, nhìn xung quanh một lần rồi đi ra ngoài.

Lục Thiếu Phàm không có trong phòng khách, Mẫn Nhu có chút bận tâm ngưng ngưng đi trước cửa, nhìn thấy vẫn có giày da đặt trên kệ mới thả lỏng.

Lục Thiếu Phàm vẫn ở lại, không tức giận bỏ đi trong khi cô lại cự tuyệt anh. Mẫn Nhu cắn đôi môi sưng đỏ, nghẹn ngào đi vào phòng khách. Thật ra cô cũng không muốn thế nhưng do nó xảy ra quá nhanh. Bàn tay nắm lại buông ra, ảo não thở dài ngồi xuống ghé salon.

Trong căn hộ có tiếng mở cửa phòng, trái tim Mẫn Nhu lại đập mạnh, hấp tấp quay đầu lại.

Lục Thiếu Phàm đã thay xong bộ quần áo màu trắng ngà, quần màu vàng nhạt, nhưng tóc vẫn còn ướt. Phía sau anh là nhà bếp, khi bước ra trên tay bung hai cái đĩa, đôi mắt thanh nhuận nhìn về phía Mẫn Nhu.

“Lại đây ăn cơm.”

Suốt hai mươi bốn năm trước khi gặp Lục Thiếu Phàm, cô không biết cái gì gọi là hạnh phúc là được quý trọng; khi cuộc sống cô xuất hiện người đàn ông này, cô mới hiểu, những thứ mình muốn rất đơn giản.

Ngoan ngoãn đi theo anh đến trước bàn ăn, nhìn Lục Thiếu Phàm đặt đĩa xuống trước mặt, là mì xào vừa làm xong nhưng lại đen thùi lùì, chứng tỏ người này thật ra không biết nấu nướng.

Mọi bối rối xấu hổ đều bị cảm giác ấm áp thay thế, Mẫn Nhu hạnh phúc mỉm cười, cầm lấy chiếc đĩa vùi đầu vào ăn.

Vị chua mặn ngập trong khoang miệng, mùi tiêu đen, dầu mỡ vẫn thoang thoang trong khí, trên bàn tiếng đĩa chua chát đặt xuống, Mẫn Nhu liền ngẩng đầu, chỉ thấy Lục Thiếu Phàm dùng vẻ mặt ghét bỏ nhìn bữa tối do mình làm.

“Rất khó ăn, đồ đi.”

Lục Thiếu Phàm muốn cầm lấy đĩa của Mẫn Nhu lại bị cô dùng tay ngăn cản. Cô ngửa đầu nở nụ cười nhìn anh, có thể thấy trên gương mặt anh đầy vẻ đưa đám, đem thứ trước mặt bỏ vào miệng nuốt xuống, sau đó cong môi, cười rục rỡ.

“Không hề khó ăn, chẳng qua hơi mặn.”

Tuy khó ăn nhưng vẫn có thể nuốt xuống, cô không hề chê bai, còn dùng giọng nói nghiêm túc. Nếu không phải anh đã thử qua, thì sẽ bị cô lừa, cho rằng mình là thần bếp.

Nhìn cô tính gắp đĩa thứ hai, Lục Thiếu Phàm liền dùng tay bắt lấy cổ tay cô, ngăn cản.

Trước ánh mắt kiên quyết của cô, Lục Thiếu Phàm nhẹ nhàng thở dài, cầm lấy đôi đũa giữa ngón tay cô, ôn nhu nói: “Rõ ràng rất khó ăn, đừng miễn cưỡng nữa.”

“Không đâu!” - Mẫn Nhu chăm chú nhìn gương mặt tuấn nhã của Lục Thiếu Phàm, nhận ra trong mắt ẩn chứa nhu tình khoan dung liền bĩu môi, vươn người muốn giạt lấy chiếc đĩa. “Lần đầu tiên có người nấu cơm cho em ăn, em muốn ăn cho hết.”

Lục Thiếu Phàm không chịu đem chiếc đĩa trả lại cho cô, ngay cả đĩa cũng đẩy sang bên khiến cô bất mãn kêu la:

“Lục Thiếu Phàm, anh thật là lãng phí!”

Lục Thiếu Phàm cung chiêu nhìn cô hờn dỗi liếc anh một cái, đôi môi khẽ nhếch, cúi người ôm lấy cô vào lòng, không quan tâm cô đang tức giận, nhẹ nhàng đặt lên vầng trán cô một nụ hôn.

Anh nói: “Mẫn Nhu, xem ra anh đã lấy đúng người.”

Cô nói: “Lục Thiếu Phàm, chẳng lẽ anh nhận ra mình cưới nhầm người nên muốn rút lui sao?”

“Ha, ha...”

Lục Thiếu Phàm vui vẻ cười ra tiếng, càng dùng sức ôm lấy cô, cầm dưới tựa vào đỉnh đầu của cô, yêu thương vuốt ve.

“Lục Thiếu Phàm?” - Cô khẽ gọi.

“Ừ?”

“Anh lau miệng chưa?” - Cô rời khỏi ngực anh, ngửa đầu tò mò nhìn đôi môi sáng bóng của anh.

Lục Thiếu Phàm khó hiểu nhú mày, gật đầu rõ ràng.

“Vậy anh nên đi tắm đi. Nếu không em muốn vào rửa mặt!”

Nhìn Mẫn Nhu làm nũng oán trách, ngón tay trắng chỉ chỉ vào cái trán dính dầu mỡ, Lục Thiếu Phàm buồn cười thờ ơ, ôm lấy cổ cô, không ngần ngại nói:

“Cùng lắm anh cho em hôn lại, không phải huề nhau sao?”

Trong chớp mắt Mẫn Nhu trở nên im lặng, nhẹ nhàng thoải mái tựa người vào lòng Lục Thiếu Phàm, hai gò má ửng hồng, mạnh miệng nói: “Suy nghĩ hay thật!”

Hai người nhẹ nhàng ôm lấy nhau, hai trái tim không còn xa cách.

“Lục Thiếu Phàm?”

“Ừ.”

“Tôi mai chúng ta về nhà ăn cơm đi.”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu, nhìn thấy đôi mắt đẹp trong sáng như ánh trăng, tỏa ra hào quang không khỏi ngẩn người, trên gương mặt tuấn tú nở nụ cười, bóp chặt chóp mũi cô.

“Vậy Lục phu nhân tự mình xuống bếp sao?”

Lục phu nhân? Thì ra cô đã là Lục phu nhân!!... Ha ha...

Đắc ý nường lông mày, Mẫn Nhu kiêu ngạo hát cảm, nghạo nghề nhìn Lục Thiếu Phàm: “Sao, không tin tài nấu nướng của em?”

“Không phải không tin mà là thụ sủng nhược kinh!! Lục phu nhân!”

Lòng ngực Lục Thiếu Phàm rất mát mẻ mang theo mùi hương thoang thoảng, làm cho cô không khỏi bị hấp dẫn, muốn ỷ lại không muốn rời đi.

Cọ cọ hai má vào ngực anh, cô buồn buồn hỏi: “Thế Lục thị trưởng, anh muốn ăn món ngon gì đây?”

“Chỉ cần không phải là thịt bò bít tết là được.”

Giọng nói êm dịu nhưng lại như một cái gai đâm vào ngực cô, khiến nó nhức nhối nhưng cũng không đau đớn, Mẫn Nhu nhắm mắt lại, vùi sâu vào ngực anh, hai tay tìm kiếm điểm tựa, vòng lấy hông anh, nhỏ giọng thì thầm: “Được, sau này em không làm thịt bò bít tết!”

Buổi tối, hai người giống như cặp vợ chồng già, nằm trên giường nhưng không làm gì cả. Có thể chuyện xảy ra trong nhà tắm đã để lại cho cô một nỗi ám ảnh, cô vẫn tựa vào tường mà ngủ, Lục Thiếu Phàm vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Sau lưng vài tiếng xột xoạt, cô tò mò nhưng không dám quay lại nhìn, chỉ cố sức tập trung nghe ngóng. Một bàn tay to, lặng lẽ từ dưới chân vươn tới, kéo vòng eo thon mảnh khảnh của cô lại, dịu dàng kéo cô vào lòng tràn ngập mùi hương thanh khiết nam tính.

Thần kinh liên căng thẳng, Mẫn Nhu đối mặt với vách tường, hai mắt mở to, ý thức rõ ràng, sau lưng nghe thấy tiếng thở đều đặn rất nhỏ nhịp tim mới từ từ hạ xuống, cơ thể thả lỏng nhắm lại, thở nhẹ dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng đập vào mi mắt cô, Mẫn Nhu liền cảm thấy khó chịu khẽ lật người, vươn tay chỉ thấy xung quanh lạnh lẽo.

Cô liền tỉnh táo mở hai mắt, dùng tay che đi ánh nắng chói chang, nheo hai mắt lại, căn phòng rất yên tĩnh chỉ có mình cô, trong lòng lại dâng lên cảm giác mát mát.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, cây kim chỉ mười giờ, ra là đã trễ như thế, Lục Thiếu Phàm chắc đã đi làm sớm.

Mẫn Nhu xúc chần, mang dép đi tới bên giường đưa tay kéo rèm cửa, ánh nắng màu vàng bao lấy người cô, khẽ đẩy cửa sổ hít thở luồng không khí trong lành, tâm tình liền sáng khoái không ít.

Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ giống như mọi phụ nữ, làm một người vợ hiền thực.

Tắm rửa đánh răng xong, Mẫn Nhu thay quần áo đi vào phòng khách, trên bàn để sẵn hai cái hộp giấy màu trắng.

Ngoài ra còn có một tờ giấy tiện lợi dán lên, Mẫn Nhu nghi ngờ cầm lên nhìn thấy trên đó là chữ Lục Thiếu Phàm, cúi đầu nhìn hai cái hộp, môi không nhin được kéo lên, cảm giác thật ngọt ngào và ngượng ngùng.

“Điểm tâm đừng quên ăn, nếu nguội dùng lò vi sóng hâm lại.”

Mẫn Nhu ngồi trên ghế, ăn bữa sáng do Lục Thiếu Phàm chuẩn bị, trong lòng như có dòng nước ấm chảy vào. Lây Lục Thiếu Phàm cô có rất nhiều nỗi băn khoăn bất an cũng có thật nhiều hạnh phúc, khiến cô có cảm giác như đang đắm mình trong thiên đường.

Khi cô rút xuống nơi địa ngục đen tối, khi cô vạn kiếp không thể tái sinh thì gặp được Lục Thiếu Phàm, người đàn ông thần bí hoàn mỹ này như vị thần kéo cô ra khỏi tuyệt vọng cho cô hy vọng để sống.

Thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một bước, còn Lục Thiếu Phàm chính là một bước đó.

“Cậu tính cùng anh ta sống chung sao?”

Mẫn Nhu không do dự gạt đầu, thu dọn quần áo bỏ vào vali, đồ hằng ngày để bên nhà Chân Ni cần phải thu dọn lại.

Chân Ni tựa vào khung cửa, nhìn Mẫn Nhu không có chút gì gượng ép làm việc đó vừa nghi ngờ vừa lo lắng.

Lục Thiếu Phạm rất tốt, có thể nói là một người đàn ông có ưu chất, nhưng mà quật cường như Mẫn Nhu lại nguyện ý cùng anh ta sống chung sao?

Nhìn nụ cười thản nhiên trên mặt Mẫn Nhu, biểu hiện bình thản ấm áp, đây là điều mà suốt ba năm qua Chân Ni không nhìn thấy.

“Cậu không yêu anh ta phải không?”

Mẫn Nhu để quần áo trên tay, gương mặt có vẻ hơi sững sốt nhưng chỉ là trong giây lát cô lại trở nên bình thường, thản nhiên đáp: “Yêu Kỷ Mạch Hằng là sai lầm, ba năm đã trừng phạt sự tự tin ngu ngốc của mình, hiện giờ mình đã nghĩ thông suốt, mình đã sớm đánh mất lòng tự trọng, hơn nữa...”

Ngón tay thon dài của Mẫn Nhu lướt qua chiếc nhẫn cưới bên tay trái đầy quý trọng, trên mặt nở nụ cười sung sướng: “Lúc này có được một người đàn ông tình nguyện vì mình một ngày hai mươi bốn giờ không ngủ, bay từ bên kia địa cầu sang bên này, tình nguyện vì mình xuống bếp, mình chỉ cần như vậy là đủ.”

Chân Ni đau lòng thở dài không nói thêm nữa, đem chìa khóa xe và nhà trọ giao lại cho Mẫn Nhu. Mẫn Nhu nhận lấy chúng, về phần chìa khóa căn hộ, cô chỉ nhìn nó chứ không hề nhận lấy.

“Nếu có người thích hãy giúp mình bán nó đi.”

Mẫn Nhu nói rất dễ dàng, cười yếu ớt giải thích: “Sắp tới còn phải bồi thường, bán nó cũng có thể kiếm hơn một trăm vạn.”

Thật là như vậy sao?

Nhìn Mẫn Nhu mang theo vali bỏ đi, Chân Ni phiền muộn nhíu mày, Nhu, hy vọng như lời cậu nói, mong cậu đã thật sự từ bỏ anh ta.

Lái xe vào bãi đỗ trung tâm mua sắm, Mẫn Nhu đang chuẩn bị bước xuống thì đập vào mắt là chiếc Mercedes - Benz màu đen đang chạy vào, bảng số xe hết sức quen thuộc khiến cô ngẩn người.

Trong bãi đỗ xe mờ mờ, chiếc Mercedes hạng sang từ từ đỗ lại, đèn xe tắt ngấm, động cơ dừng lại cửa xe bật mở, một người đàn ông anh tuấn mặc đồ tây bước xuống.

Ngũ quan hoàn mỹ giống như bức tượng thần thánh, đôi mắt sắc thâm thúy, khí chất cao quý lạnh lùng, Mẫn Nhu mím chặt môi, đôi mắt sáng lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện.

Kỷ Mạch Hằng bước tới bên ghế phụ, phong độ mở cửa xe, một chiếc giày cao gót đặt xuống đất, anh thận trọng giúp cô ta giữ lấy cửa xe, sợ cô đập đầu vào nó. Gương mặt trước sau vẫn lạnh lùng, nụ cười thản nhiên tựa như tấm mình trong gió xuân thanh khiết.

Mẫn Tiệp ăn mặc như thiên kim quý tộc, lễ phục màu vàng nhạt màu, áo khoác màu trắng nhỏ xíu, mái tóc dài búi cao tai đeo khuyên.

Cô ta dịu dàng cẩn trọng mỉm cười ngọt ngào với Kỷ Mạch Hằng, thản nhiên khoác lấy tay anh, hai người vừa nói vừa cười bước vào thang máy.

Lòng bàn tay nắm chặt bánh lái in hình hoa văn nhói đau, Mẫn Nhu thần thờ buông tay mở ra, mới nhận ra bản thân lúc này dùng sức quá nhiều mà tay bị mất máu tái nhợt, trắng bệch.

Nhìn về cửa thang máy đang đóng lại, cả bãi đỗ xe to như thế, chỉ còn mình cô!

A!

Tự giễu cợt cười khỏ, thì ra biểu hiện vô tâm của anh đã quá rõ ràng, nhưng chỉ có mình cô khẳng khẳng suốt ba năm, mãi đến hôm nay mới nhìn rõ.

Yêu, cũng vì yêu cho nên đau, đau nên mới nản lòng, trái tim chết lặng.

Nơi đầu xe điện thoại rung lên, khiến ý thức Mẫn Nhu quay về, là tin nhắn của Lục Thiếu Phàm.

“Chờ anh về nhà ăn cơm.”

Sáu chữ nhưng lại làm cho nổi tức giận bất bình trong lòng xóa đi không còn chút dấu vết, nhìn màn hình sáng rực, Mẫn Nhu thỏa mãn cười một tiếng. Xem ra trời cao đối với cô không tệ, ít nhất lấy đi Kỷ Mạch Hằng lại mang đến một người đàn ông hoàn mỹ tốt bụng là Lục Thiếu Phàm.

Lục Thiếu Phàm đáng giá để cô thật lòng, bởi vì anh khiến cô cảm nhận được anh thật lòng.

Nhanh chóng nhận máy từ, khi chữ được rời chuyển đi. Mẫn Nhu hít một hơi thật sâu, cởi giày an toàn ra bỏ điện thoại vào túi, xuống xe.

Thế giới rất nhỏ, nhỏ đến nỗi ở bất cứ đâu cũng dễ dàng gặp người mình ghét. Mẫn Nhu nhìn đôi nam nữ đang cách mình mấy bước, mím môi tính xoay người đi đường khác thì bị Mẫn Tiệp nhìn thấy.

“Tiểu Nhu.”

Mẫn Tiệp mở miệng gọi khiến Mẫn Nhu không thể không dừng bước, nhìn nụ cười ôn hòa trên mặt Mẫn Tiệp mang theo vẻ dối trá.

Lúc Kỷ Mạch Hằng nhìn thấy Mẫn Nhu, gương mặt có chút kinh ngạc nhưng ngay lập tức khôi phục vẻ lạnh lùng, không hề nhìn Mẫn Nhu lấy một lần.

“Chị.” - Xuất phát từ lễ nghĩa, cô không thể không gọi Mẫn Tiệp như vậy, dù nghiêng răng nghiêng lợi cũng phải gọi, nhưng hai tiếng “anh rể” cô không thể mở miệng.

“Hằng, nếu chúng ta chưa chọn được hay để Mẫn Nhu giúp chọn xem.” - Mẫn Tiệp cười rất chân thành, làm nũng đung đưa cánh tay Kỷ Mạch Hằng, sau đó nhìn về phía Mẫn Nhu đang im lặng cười nói: “Tiểu Nhu, bọn chị đang tính mua rượu cho chú Kỷ, nhưng không biết nên chọn loại nào. Tiểu Nhu, em lại giúp chị chọn xem.”

Mẫn Nhu giơ ra đôi tay đang nắm chặt bó rau xanh, dưới mũ lưỡi trai gương mặt thoáng tỏ vẻ khó chịu và tức giận, đôi môi đỏ mím chặt, cố kiềm cơn giận muốn chửi ầm lên.

“Chủ tịch Kỷ thích rượu gì, không phải Kỷ tổng hiểu rất rõ sao?” - Mẫn Nhu lạnh lùng phản bác, ánh mắt đảo qua gương mặt đang tươi cười trở nên cứng đờ của Mẫn Tiệp và vẻ mặt sa sầm của Kỷ Mạch Hằng, cười chế giễu nói: “Em còn có việc, không thể giúp được.”

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mẫn Tiệp lóe lên vẻ thương tâm, nắm lấy ống tay áo Kỷ Mạch Hằng, khổ sở hạ giọng nói: “Hằng, thôi quên đi, chúng ta tự mình chọn.”

Mẫn Nhu thật sự thán phục Mẫn Tiệp, trước kia sao cô không biết người chị của mình mới là người đóng vai nữ chính tốt nhất.

Nhưng lúc này cô cũng không rảnh quan tâm tới họ, hai người đó dù chỉ một chút cô cũng không muốn thấy.

“Mẫn Nhu, làm người đừng được voi đòi tiên!”

Xoay người lại, giọng nói kìm nén tức giận của Kỷ Mạch Hằng bao lấy cô, khẩu khí như cắn răng nghiêng lợi nuốt hận không thể đem cô bóp chết.

Là do cô cự tuyệt yêu cầu của Mẫn Tiệp nên liền xứng đáng bị anh sỉ nhục thế sao.

Mẫn Nhu không sợ nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của Kỷ Mạch Hằng, rồi lại nhìn bàn tay của anh đang ôm chặt hai vai nhỏ gọn của Mẫn Tiệp rũ xuống khổ sở, lặng lẽ an ủi, môi cong lên tự giễu.

“Tôi có là kẻ được một tác tiền một thước cũng không đến lượt hai người khinh người quá đáng như thế, mọi người trong lòng ai cũng biết rất rõ mà!”

Anh hận không thể giết cô, cô cũng như vậy hận không thể dùng tay đâm đôi mắt của nam nữ này. Cũng bởi vì cô yêu anh, nên anh mới không hề kiêng dè sỉ nhục cô, vì người phụ nữ khác mà tổn thương cô?

Không đâu, cô sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào nữa, không cho phép đâm dao vào trái tim cô.

Nhìn ánh mắt quật cường phần hận của Mẫn Nhu, Kỷ Mạch Hằng thoáng kinh ngạc, đôi môi khẽ động nhưng không nói câu nào, chỉ là lạnh lùng nhìn cô chăm chú như muốn đào lên một cái hố.

Hai người chán ghét nhìn nhau, Mẫn Nhu liền nghiêm mặt xoay người, không hề dừng lại một chút nào chỉ bỏ đi, cô không muốn tiếp tục đứng đó.

Mãi đến khi ngồi vào xe, Mẫn Nhu vẫn chưa bình tĩnh lại, nhắm mắt hít sâu vài lần, rồi dứt chìa khóa khởi động xe. Chiếc xe hơi màu đỏ hòa vào dòng xe, nhìn từng chiếc xe lướt qua ánh mắt Mẫn Nhu mới từ từ yên tĩnh trở lại.

Gặp Kỷ Mạch Hằng cùng Mẫn Tiệp cũng chẳng phải là chuyện vui vẻ gì, nhưng họ cũng nhắc nhở cô một việc: con dâu dù xấu cũng nên gặp ba mẹ chồng.

Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng đã đính hôn đều thường xuyên đến thăm bà và ông Kỷ, còn cô, thân là vợ Lục Thiệu Phàm cũng nên tới ra mắt trưởng bối của Lục gia?

Dù các vị ấy không thích cô, cô cũng nên tới cửa, phận làm dâu phải hoàn thành đạo nghĩa bao gồm trách nhiệm và nghĩa vụ.

Trên thực tế, Mẫn Nhu không cần lo lắng, cô vừa lái xe vào khu căn hộ “Đệ nhất Giang Nam” thì một chiếc xe quân đội Hummer màu xanh lá ngừng ven đường.

Một người đàn ông mặc quân trang thấy Mẫn Nhu bước xuống xe liền theo xuống, đi đến trước mặt Mẫn Nhu, lễ phép hỏi: “Xin hỏi, Tiểu thư là Mẫn Nhu?”

“Phải, xin hỏi có việc gì thế?”

Mẫn Nhu tỏ vẻ khó hiểu thì người đàn ông lại thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười, cung kính nói: “Mẫn tiểu thư, tôi là cảnh vệ của Tham mưu trưởng Lục, hôm này có ý mời cô về đại viện.”

Về đại viện? Nhà của Lục gia.

Mẫn Nhu không thể không thừa nhận, cô hơi hốt hoảng, chuyện này lại tới nhanh hơn dự tính, nhanh đến mức cô chưa kịp chuẩn bị, trưởng bối Lục gia lại tìm tới cửa.

“Vậy còn Lục Thiệu Phàm? Anh ấy cũng về sao?”

“A, phu nhân sẽ báo cho Lục thị trưởng tối nay qua, Mẫn tiểu thư cứ yên tâm.”

Mẫn Nhu cười cứng đờ, vẻ mặt của anh ta cũng lúng túng ánh mắt nhìn đồng rau xanh cầm trong tay Mẫn Nhu liền hiểu ra: “Mẫn tiểu thư, cô vào trong cất đồ đi, tôi sẽ chờ cô dưới lầu.”

Mẫn Nhu ngượng ngập gặt đầu, xách túi rau với thịt cá vội vã lên lầu. Mẫn Nhu đi vào trong, giày không thềm cỏ, đem tất cả mọi thứ để lên bàn rồi chạy

về phòng, mở tủ quần áo bắt đầu lựa quần áo thích hợp, lần đầu tiên gặp cô hy vọng để lại ấn tượng tốt.

Ánh mắt nhìn qua tủ quần áo mấy lần, Mẫn Nhu vẫn không chọn được đồ thích hợp, đồ quá hở hang thì không nên mặc, nghiêm túc quá cô lại không có, một gia tộc như Lục gia chắc chắn hy vọng con dâu ăn mặc chỉnh tề giữ thể diện.

Một luồng sáng lóe lên trong mắt Mẫn Nhu, Mẫn Nhu nhớ tới trong vali mang đi từ nhà Chân Ni về có bộ đầm trắng, nơi cổ điểm chút hoa văn đơn giản nhưng không hạ cấp.

Mẫn Nhu như bị lửa thiêu tới chạy xuống lầu, lúc lấy vali ở sau xe, xấu hổ nhìn người đàn ông, áy náy cười một tiếng.

Anh ta cười lịch sự, an ủi nói: “Mẫn tiểu thư, từ từ thôi, không cần quá vội vàng.”

Nói thì nói thế, Mẫn Nhu chạy lên lầu, rồi nghiêng mắt thấy anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, quân nhân rất coi trọng thời gian, cô cũng không dám quá chậm chạp.

Đến lúc đó, lễ Tham mưu trưởng Lục không cho cô vào cửa thì tìm ai mà khóc đây.

Khi anh ta nghe tiếng giày cao gót ở cầu thang thì ngẩng đầu lên thấy Mẫn Nhu đang từ trên lầu đi xuống.

Mái tóc quăn đen như mực xõa ra sau, bộ dạng chỉnh tề, đập vào mắt là chiếc kẹp hình con bướm màu bạc, gương mặt nhỏ nhắn như được những thứ đồ trang sức thanh nhã này tôn thêm, cái gọi là mỹ nhân như ngọc chính là khen cô?

Cùng với chiếc đầm trắng dài qua gối càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn mềm mại cao gầy của cô, hoa văn tỉ mỉ nơi gấu váy tuy đơn giản mà thanh nhã theo từng bước chân của cô phiêu bay trong gió tạo thành đường cong duyên dáng.

Khi Mẫn Nhu đứng trước mặt người cảnh vệ cười nhẹ một tiếng, anh ta có vẻ thất thần, kinh diễm nói không nên lời chỉ biết đỏ mặt, nhìn Mẫn Nhu vội ho một tiếng. Mẫn Nhu tự hỏi bản thân có phải ăn mặc không được chỗ nào không?

“Mẫn... Mẫn tiểu thư, chúng ta đi thôi!”

Viên cảnh vệ ngượng ngừng đỏ mặt giúp cô mở cửa xe, Mẫn Nhu nhẹ giọng cảm ơn ngồi lên. Tiếng động cơ xe vang lên, chiếc xe Hummer quân dụng rời khỏi “Đệ nhất Giang Nam”, hòa vào dòng xe.

Mẫn Nhu im lặng ngồi sau, nhìn theo hướng xe đi, trong lòng suy nghĩ rất nhiều, ở Lục gia điều gì chờ đợi cô?

Xe chạy tới một căn biệt thự, cảnh vệ bước xuống xe đưa cho những người bên ngoài một tờ giấy chứng nhận, Mẫn Nhu nhìn theo cánh tay anh ta, chỉ thấy bên ngoài cửa là một người đàn ông mặc quân trang.

Sau khi nhìn thấy căn cước, người đàn ông nhìn thoáng qua vẻ nghiêm túc trở nên thả lỏng, ánh mắt tinh nhuệ nhìn lướt vào trong xe, rồi quay đầu vung tay lên cho vào.

Mẫn Nhu có chút khấn trương, xuyên qua cửa kính xe cô có thể thấy bảo vệ đứng hai bên gác, tay cầm súng ống đứng trên đài cao ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt nghiêm trang; thật khó tưởng tượng một người ám áp tựa gió xuân như Lục Thiếu Phạm lại đến từ nơi này.

Xe chậm rãi lái vào trong, không giống tốc độ chạy nhanh như trên đường xe đi hết sức cẩn trọng, ngay cả tiếng còi xe cũng biến mất, áp lực trong không khí đè xuống khiến Mẫn Nhu giữ chặt chiếc túi trên đùi.

Một loạt những biệt thự cổ kính từ từ lui về sau, cây đại thụ che rợp một khoảng trời tạo thành những bóng mát ở trên đường không ngừng va vào cửa kính xe. Mẫn Nhu thỉnh thoảng còn nhìn thấy hai ba người đàn ông mặc bộ quân phục phẳng phiu đi qua lại.

“Mẫn tiểu thư, đã tới rồi!”

Người cảnh vệ trẻ tuổi dừng xe lịch sự nói với Mẫn Nhu đang ngồi ở sau.

Ánh mắt Mẫn Nhu nhìn xung quanh, phía trước xe là một biệt thự lớn hơn rất nhiều so với những căn biệt thự lúc này vừa thấy, bốn phía có tường và cửa sắt bao lấy cho thấy thân phận và địa vị chủ nhân căn nhà này.

Cảnh vệ viên gật đầu mỉm cười ra hiệu, Mẫn Nhu mở cửa xe, một làn gió mát khoan khoái thổi qua mặt, cô hít sâu một hơi lấy hết dũng khí nhắc đôi giày cao gót.

Cảnh vệ đem xe chạy đến nơi khác, một mình Mẫn Nhu đứng bên ngoài cửa sắt, ngửa đầu nhìn căn biệt thự cổ kính theo phong cách Thượng Hải vào những năm 80, ánh mắt có chút nặng nề.

Nơi này dù có Hồng thủy mãnh thú ở cô cũng phải vào, vì cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phạm mà dốc hết sức cố gắng.

Ngón tay thon dài đặt nhẹ lên chuông cửa, Mẫn Nhu đứng thẳng người, lịch sự đứng bên ngoài cửa sắt chờ mở cửa.

“Là ai vậy?”

Cửa sắt hé mở, một người phụ nữ trung niên xuất hiện quan sát cách ăn mặc của Mẫn Nhu, tò mò hỏi.

Có lẽ bà ấy là bảo mẫu ở Lục gia, Mẫn Nhu lễ phép cười nói: “Xin chào, tôi là Mẫn Nhu, là Tham mưu trưởng...”

Tiếp theo không biết nên nói gì, Mẫn Nhu xấu hổ cười cười, người bảo mẫu như sự tinh o một tiếng, mở rộng cổng sắt: “Mẫn tiểu thư, xin mời vào, phu nhân đang đợi cô!”

Phu nhân!! Không phải Tham mưu trưởng sao?

Mẫn Nhu dù muốn cũng không dám hỏi nhiều, cố gắng giảm thiểu lời nói tránh phạm lỗi, im lặng đi theo bảo mẫu khóa cửa sắt đi vào.

Xung quanh biệt thự đều là hoa cỏ với đầy màu sắc đều được chăm sóc kỹ, tao nhã trong sự yên lặng, chỉ có gió thổi qua tạo lên những âm thanh rất nhỏ, mùi hương hoa nhàn nhạt có thể thấy chủ nhân nơi này rất thanh tao.

“Mẫn tiểu thư, phu nhân đang ở sau hoa viên chờ cô, để tôi dẫn cô đi.”

“Vâng , cảm ơn.”

Mẫn Nhu từ khi bước vào cửa đại viện Lục gia thì mỗi một bước đều thập phần cẩn thận, lịch sự đến mức khiến bảo mẫu mỉm cười nói:

“Mẫn tiểu thư, cô đừng khẩn trương như vậy, phu nhân là người rất dễ gần.”

Bị người khác nhìn ra bản thân đang bối rối, Mẫn Nhu ngại ngùng xin lỗi gập đầu nhưng trong lòng không nghĩ như vậy, Lục phu nhân đối với người khác có thể thân mật nhưng đối với cô thì rất khó nói.

Lúc hai người đang đi, bỗng nhiên một đứa trẻ chạy từ góc ra, trước sự kinh ngạc của hai người, nó chạy ngã về Mẫn Nhu, ôm sát lấy người cô.

“Me!”

Giọng nói thanh khiết non nớt mềm mại mang theo niềm vui vẻ, Mẫn Nhu cúi đầu, đập vào mắt là một gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Mái tóc nắm đáng yêu, gương mặt bầu bĩnh, làn da trắng nõn mũm mĩm như làm từ nước, hai đôi mắt đen mở to, nhìn chằm chằm người lạ như cô, lông mày nhàn nhạt mang đến cảm giác quen thuộc, nhưng Mẫn Nhu lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Trên người mặc chiếc áo thun màu đỏ sẫm có in hình hoạt họa, chiếc quần yếm cùng đôi giày da càng tăng thêm vẻ đáng yêu không tì vết, tựa như tiểu tiên đồng từ tranh bước ra.

“Me, mẹ!”

Đôi mắt trong sáng như lưu ly mở to, đứa trẻ khoái trá kêu lên, hai bàn tay mũm mĩm nắm lấy váy Mẫn Nhu không quên làm nũng đung đưa vài cái, cơ thể tròn trịa không ngừng đung đưa, vừa buồn cười mà nói không nên lời.

Mẫn Nhu xưa nay luôn thích trẻ con, không kiềm được cười một tiếng, nhẹ nhàng cúi thấp người, xoa đầu đứa trẻ ba bốn tuổi, dịu dàng nói: “Đứa trẻ thật đáng yêu, nhưng cô không phải mẹ cháu, cháu nhận lầm người rồi.”

Đôi môi mọng nước của thằng bé nhếch lên, đôi mắt đen nhánh đầy tội nghiệp ngược nhìn Mẫn Nhu, hai bàn tay nhỏ không chịu buông váy Mẫn Nhu ra.

“Tiểu thiếu gia sao lại chạy ra đây?”

Bảo mẫu nhìn thẳng bé mãi quần lấy Mẫn Nhu cảm thấy hơi ngại, có thể thấy đứa trẻ này có địa vị ở Lục gia không hề tầm thường, ít nhất bảo mẫu không dám xua đuổi nó.

Mẫn Nhu vỗ về lắc tay, đối với đứa trẻ ba tuổi này cô không thấy phiền: “Không sao, tôi cũng rất thích trẻ con.”

Lời vừa nói xong, gương mặt trắng nõn của đứa trẻ nở nụ cười như hoa, lắc đầu nguây nguây, cọ sát vào Mẫn Nhu, luôn miệng kêu: “Mẹ ơi, mẹ!!”

Mẫn Nhu cảm thấy hơi nhức đầu trước cách gọi của đứa trẻ, nhẹ giọng nhắc nhở: “Ngoan nào, cô không phải mẹ cháu, cô chỉ là khách thôi.”

Đứa trẻ tỏ vẻ không tin, nắm lấy váy cô không buông, cứ ngược nhìn gương mặt tươi cười. Mẫn Nhu nhìn về phía bảo mẫu đang ngại ngùng, dường như không tiếng động hỏi.

“Đậu Đậu thiếu gia, cậu ở đây a!”

Tiếng một người phụ nữ đầy vui mừng phá vỡ sự yên tĩnh, Mẫn Nhu giương mắt nhìn, là một người phụ nữ cỡ 30 tuổi vẻ mặt vui mừng chạy tới, Mẫn Nhu cũng thấy thẳng bé trai được gọi là “Đậu Đậu thiếu gia” đôi mắt nó thoáng lên vẻ không vui.

Hai tay giữ lấy Mẫn Nhu không buông, mặc cho người phụ nữ cứ khuyên bảo mãi cũng không tác dụng, cuối cùng dùng sức mạnh mới lôi được nó đi.

Mẫn Nhu nhìn đứa trẻ bị mang đi, ánh mắt lưu luyến không rời, nhất là cứ mỗi bước lại quay lại nhìn cô. Khiến cô có cảm giác như mình là một người mẹ vứt bỏ con.

“Mẫn tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Mẫn Nhu cúi đầu nhìn chiếc váy trở nên đen bản do tay đứa trẻ cầm lấy, ngửa mặt than thoi đầy đau khổ, vất vả ăn vận cho đẹp giờ thì hết rồi.

Vòng qua khúc quanh, Mẫn Nhu được đưa tới mặt sau của khu biệt thự chính là hoa viên, khác với những giống cây lạ mắt ở trước biệt thự, hậu viện lại như rừng trúc, im lặng nhưng mang đến cảm giác thoải mái, trong rừng có tòa đình cổ kính.

Bên trong đình được bao phủ bởi thảm nhung, phía trên có để một khay trà thấp, một quý phụ xinh đẹp ngồi ở trên, không biết làm gì về mặt chú tâm.

Bảo mẫu dẫn theo Mẫn Nhu đi tới, đứng bên ngoài đình nhẹ giọng nói với Mẫn Nhu:

“Mẫn tiểu thư, xin cô đợi một lát, lúc phu nhân đang ngâm trà không thích bị ai quấy rầy.”

“Không sao.”

Mẫn Nhu tỏ vẻ không có gì ngại cười nói, im lặng đứng bên ngoài cùng Bảo mẫu hướng mắt nhìn về phía Lục phu nhân.

Lục phu nhân nhìn qua còn rất trẻ, da mặt trắng nõn hoàn toàn không có gì già yếu của một phụ nữ trung niên năm mươi mấy tuổi, mái tóc đen búi cố định dùng chiếc châm cài ở sau ót, mặc bộ đồ thể thao trắng, trang phục đơn giản không hề có vàng bạc đeo tay làm đẹp nhưng càng tăng thêm vẻ cao quý của bà.

Mẫn Nhu biết Lục phu nhân là chủ quản lý các xí nghiệp, có thể nói kế thừa mạch sống kinh tế của Lục gia, cũng là người uy tín trong ngành công nghiệp. Nhưng lúc này, bà im lặng ngồi đó, tao nhã ngâm trà, lấy xuống vẻ mạnh mẽ thủ đoạn trên thương trường chỉ như một quý phụ hiền lành.

Lục phu nhân từ từ ngâm trà, từng hành động đều hết sức chú tâm, tuyệt đối không câu thả, không hề liếc mắt nhìn hai người đứng ngoài lấy một lần, bàn tay tinh tế cầm lấy muỗng múc ít trà, động tác liên tục chứng tỏ rất thành thạo.

Mùi trà bay thoang thoang trong đình thấm vào ruột gan, Mẫn Nhu ngoan ngoãn đứng đó không dám tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, quá trình pha trà của Lục phu nhân cô cũng thấy được một nửa, Lục phu nhân tuy cao nhã nhưng không tầm thường.

Có lẽ Lục Thiếu Phàm di truyền tính cách của Lục phu nhân? Nhớ đến gương mặt anh tuấn cao nhã kia thật giống với khí chất ung dung của Lục phu nhân, Mẫn Nhu kiềm không được khoe môi cong lên.

Ngay lúc Mẫn Nhu mỉm cười thì bị Lục phu nhân nhìn thấy, ánh mắt chột tất, mi mắt sụp xuống. Lục phu nhân xem như không có chuyện gì cầm lấy khăn lau tay, sau đó đi ra ngoài đình lịch sự cười.

“Mẫn tiểu thư, cô vào đi.”

Bảo mẫu nhắc Mẫn Nhu, đi trước cởi giày chỉ mang vớ vào đình ngồi xuống bên bàn trà bắt đầu dọn dẹp dụng cụ.

Lần đầu tiên thấy các vị tiền bối Lục gia Mẫn Nhu hơi khản trương, cẩn thận cởi giày đi nhẹ về phía Lục phu nhân, đến trước khay trà cũng không dám tự ý ngồi xuống, tính chào hỏi Lục phu nhân thì bà lại mở miệng trước:

“Mẫn tiểu thư, nếu cô không ngại cứ gọi tôi một tiếng dì Lục, mạo muội mời tiểu thư tới xin cô đừng trách.”

Thái độ khiêm tốn khiến áp lực trong lòng Mẫn Nhu càng lớn, Lục phu nhân tuy ôn nhu hiền hậu nhưng lời nói sắc bén không hề thua kém bà Kỷ, nếu như đem bà Kỷ so với Từ Hi Thái Hậu thì Lục phu nhân lại là Thái Hậu Hiếu Trang, tuy không sắc bén bằng bà Kỷ nhưng lại cơ trí, vô hình chung có thể tạo ra đòn sát thương cho đối thủ.

Chuyện cô và Lục Thiếu Phàm, Lục Thiếu Phàm không thể không nói qua với người nhà, nếu không bà Lục cũng không chủ động tìm cô. Nhưng nếu biết

sự thật, bà Lục lại kêu cô gọi là dì điều này chứng minh Lục gia chưa thừa nhận cô là con dâu sao?

Mẫn Nhu hơi nản lòng, không dám thể hiện ra mặt, thái độ lễ phép gọi một tiếng “dì Lục”, sau đó mỉm cười: “Dì Lục cứ gọi cháu là Tiểu Nhu, không cần gọi là Mẫn tiểu thư đâu ạ!”

Bà Lục hiểu ý mỉm cười, bàn tay bạch ngọc chỉ vào chỗ đối diện. “Nếu Mẫn tiểu thư không chê thì ngồi xuống giùm bà lão này.”

Thấy bà Lục gọi mình như thế, Mẫn Nhu hơi lúng túng, cũng không dám không nghe lời bà Lục, ngoan ngoãn ngồi đối diện khay trà, đợi bà Lục lên tiếng.

Bảo mẫu thu dọn xong thì bà Lục cũng dịu dàng cất giọng: “Dì Mai, dì lui xuống đi, tôi có chuyện muốn nói với Mẫn tiểu thư.”

“Vâng, phu nhân.”

Bảo mẫu gọi là dì Mai không nói thêm, bưng bộ trà xuống. Trong đình chỉ còn còn Mẫn Nhu và Lục phu nhân, Mẫn Nhu khẩn trương tới mức thở mạnh cũng không dám.

Bà Lục thanh nhã mỉm môi, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, cầm lấy ấm tử sa rót một chén trà đầy tới trước mặt Mẫn Nhu: “Đây là do ta vừa ngâm, Mẫn tiểu thư nếu không ngại xin nếm thử.”

Mẫn Nhu xưa nay không hiểu trà đạo, hơn nữa trà vào miệng cô như bò nhai mẩu đơn, phí của trời, giống như uống nước lọc.

Nhìn vẻ mặt cười mỉm của bà Lục, Mẫn Nhu như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, bưng chén trà nhỏ uống một ngụm, trước ánh mắt dò hỏi của bà Lục cô nuốt xuống, xấu hổ hạ giọng nói: “Dì Lục, cháu không hiểu về trà, cho nên...”

Bà Lục nghe vậy hơi nhíu mi nhưng không có vẻ giận, chỉ an ủi cười: “Không sao, đây chẳng qua là sở thích thôi, không biết thưởng thức trà không có gì phải ngại cả.”

Bà Lục hẳn nhiên đang an ủi cô, nhưng ở trong tai Mẫn Nhu lại trở nên khó chịu, nếu nói bà Kỳ khiến cô mất mặt mũi thì bà Lục lại trấn áp tinh thần cô từ trên cao.

“Nghe Thiếu Phàm nói, Mẫn tiểu thư cách đây không lâu đã đi Hollywood?”

Chuyện Mẫn Nhu đi Hollywood ai cũng biết, trên tivi không nói nhưng báo chí cũng đề cập, nhưng khi bà Lục hỏi vậy lại khiến cô co ro, nguyên do là trong đó có liên quan Lục Thiếu Phàm.

“Vâng, mấy ngày trước có tham dự lễ trao giải dành cho phim ảnh.”

Đối với sự khách sáo của Mẫn Nhu bà Lục không quan tâm, nhấp một ngụm trà nóng, mỉm cười nhìn Mẫn Nhu, ôn nhã nói tiếp: “Thiếu Phàm mấy ngày trước cũng trùng hợp đi LA, nói vậy chắc Mẫn tiểu thư cũng gặp Lục Thiếu Phàm?”

Bà Lục như tự nhiên thăm hỏi nhưng khiến Mẫn Nhu lúng túng, vội vàng sắp xếp ngôn từ suy nghĩ trả lời sao cho đúng, không để bà Lục giận dữ.

Bà Lục thăm thì ôn nhu nói: “Người trẻ tuổi cũng nên quen nhiều bạn bè, Thiếu Phàm bận công việc cả ngày ngay cả bạn bè cũng không có. Ta cũng đã dặn nó rất nhiều lần, bảo người còn trẻ nên tham gia nhiều thứ. Lúc này có thể quen được một người tri thức lễ nghĩa như Mẫn tiểu thư thì lão bà cũng yên tâm, ít nhất tên tiểu tử đó cũng không phải cá gỗ”

Mẫn Nhu nghe những lời tâm sự của bà Lục không hiểu, chỉ phớt lờ nói: “Dì Lục quá khiêm tốn rồi, thanh niên tài cao như Lục Thiếu Phàm không biết có bao nhiêu danh môn tiểu thư muốn gả.”

Dĩ nhiên cô lúc này không dám nói mình là vợ Lục Thiếu Phàm tránh nghịch phải mông cọt, chọc giận bà Lục, không có gì vui.

Bà Lục ưu nhã cười khẽ, nghe Mẫn Nhu tán dương Lục Thiếu Phàm cũng không đắc ý, đem chén trà đặt xuống, tò mò hỏi: “Nghe nói, Mẫn tiểu thư từng gặp qua Tạ tiểu thư?”

Tạ tiểu thư? Trí nhớ lui về nửa tháng trước, ở tiệm cà phê vô tình gặp Lục Thiếu Phàm, lúc đó cô thành nữ trung hào kiệt làm lá chắn ngăn cản Lục Thiếu Phàm hẹn hò.

“Vâng, từng gặp một lần.”

Nghe Mẫn Nhu thừa nhận, bà Lục hài lòng nhướn mày, đôi mắt xinh đẹp hơi cười liếc nhìn hai tay để trên gối của Mẫn Nhu đang tạo thành quả đấm.

“Tạ tiểu thư là cô gái tốt mà ta đã chọn lựa trong ngàn vạn người cho Lục Thiếu Phàm, dù sao cũng là du học trở về, là người đứng đắn, có gia giáo, cùng Lục Thiếu Phàm môn đăng hộ đối. Gần đây, Lục Thiếu Phàm lại bận rộn công việc, lạnh nhạt với người ta, Mẫn tiểu thư nếu có cơ hội nên khuyên nhủ Lục Thiếu Phàm thay lão bà này, tuổi cũng không nhỏ cũng nên bàn chuyện hôn sự.”

Bà Lục nói xa nói gần không chỉ châm chọc Mẫn Nhu, cũng muốn khiến cô liên quan vào, chỉ cần một gậy mà lật tung thuyền, không thể không nói cô bị Mẫn Tiệp làm cho liên lụy.

Sắc mặt Mẫn Nhu khiêm tốn nhưng da lại méo mó, đầu gối tựa trên nệm da hơi biến hình nhưng cô vẫn cố nén cười gượng: “Thiếu Phàm là người trưởng thành, dì cũng biết chuyện tình cảm nên thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn nếu không sẽ phản tác dụng.”

Bà Lục không ngờ Mẫn Nhu lại chống đối, nụ cười trên mặt cứng đờ, không che giấu nổi vẻ giật mình nhưng lại thư thả nói tiếp: “Lời của Mẫn tiểu thư nói rất đúng, nhưng nếu xử lí theo tình cảm về sau người chịu thiệt là mình, ta có nên phản đối không?”

Nhìn vào ánh mắt sâu xa của bà Lục, Mẫn Nhu liền cảm thấy rất chật vật giống như bị ánh mắt tinh nhuệ của bà Lục nhìn thấu từng chút một, không biết nên trả lời ra sao.

Bà Lục xem như không thấy dáng vẻ khổ sở của Mẫn Nhu, chỉ im lặng nhấp chén trà từ từ thưởng thức, bên trong đình tỏa ra một luồng không khí bất thường.

“Xèo xèo...”

“Xèo xèo...”

Một tiếng động nhỏ cỡ quai phá vỡ sự yên tĩnh trong đình, Mẫn Nhu mở mắt chớp mắt không dám ở trước mặt bà Lục vô lễ nhìn quanh.

“Xèo xèo...”

Mẫn Nhu có hơi đau đầu là tiếng gì vậy, giống như tiếng chuột kêu, nhưng ban ngày ban mặt con chuột nào dám ra ngoài?

Bà Lục để tách trà xuống, nhìn về phía sau lưng Mẫn Nhu, khóe môi giãn ra mỉm cười đầy yêu thương, thân mật kêu: “Đậu Đậu, có phải nhớ bà nội không? Lại đây?”

Đậu Đậu, là đứa trẻ cô vừa nhìn thấy ở trước nhà sao?

Mẫn Nhu quay đầu nhìn theo đôi mắt hiền lành của bà Lục, một đứa trẻ cuộn mình trong tấm thảm, hai đôi chân nhỏ đạp loạn bò lên thảm.

Đôi chân trắng như tuyết nhảy lên nhảy xuống trên tấm nệm nhung, cơ thể bé nhỏ chạy về hướng bên khay trà, hai cánh tay ngắn ôm một con chuột lông xù màu vàng thi thoảng phát ra tiếng kêu xèo xèo.

“Cháu ngoan đến đây với bà nào!”

Gương mặt của bà Lục lúc này khi nhìn Mẫn Nhu như miên lý tàng châm, vừa nhìn thấy kim tôn bảo bối liền cười không khép miệng, là một bà nội hiền lành.

Đậu Đậu chân chừ bước chậm lại, chiếc răng trắng nhỏ cắn môi hồng, hai hàng lông mày ríu rắm chau lại nhau, đôi mắt đen sáng như ngọc nhìn Mẫn Nhu và bà Lục, cuối cùng lại nhìn về phía Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu có thể thấy ánh mắt của đứa trẻ dừng trên người mình hơi luống cuống, bối rối nhìn bà Lục. Sắc mặt bà Lục không phải tốt lắm, nụ cười yếu ớt mất đi, nhàn nhạt cầm tách trà xuống.

Đậu Đậu đột nhiên vươn tay đặt con chuột lông màu vàng để vào tay Mẫn Nhu, hai bàn tay mũm mĩm cầm lấy tay kia Mẫn Nhu bảo cô sờ đầu nó, trên gương mặt bầu bĩnh nở nụ cười thuần khiết.

Nhìn đôi mắt đen to tròn và nụ cười Mẫn Nhu cũng bị sự thuần khiết chân thật làm cho rung động, làm theo đứa trẻ, nhẹ nhàng mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền, theo bàn tay nó vuốt ve con vật màu vàng, không quên tán dương: “Rất dễ thương.”

Hai mắt Đậu Đậu sáng như sao, chớp chớp hàng lông mi dày nhẹ nhàng run lên, hai má phấn hồng, ánh mắt sung sướng, bàn tay nhỏ bụ bẫm giữ lấy tay Mẫn Nhu tính bò lên người cô.

“Đậu Đậu, không được làm loạn.” - Giọng bà Lục trở nên nghiêm khắc, đôi mắt ôn hòa cũng có chút không hài lòng, nhìn chăm chăm hành động của Đậu Đậu cau mày lại.

Mẫn Nhu bị kẹp ở giữa, nửa ôm đứa trẻ ngồi trên người mình, còn lại đang ngồi trên thảm ôm lên.

“Đậu Đậu, nếu không ngoan, tối nay ba ba cháu sẽ không tới.”

Quả nhiên nghe tới hai chữ ba ba, hai mắt Đậu Đậu sáng lên, rõ ràng ba ba có sức hấp dẫn lớn, nó hướng đôi mắt mâu thuẫn về Mẫn Nhu vụn vụn đôi chân mày thanh tú như suy nghĩ nên chọn hay bỏ cái gì. Tựa như tiểu đại nhân, thật đáng yêu và thông minh.

“Đậu Đậu.”

Khi bà Lục lại kêu to, Đậu Đậu cắn môi quyết định, tự giác rời khỏi người Mẫn Nhu, đón lấy con chuột chạy như điên về phía bà Lục.

“Đến với bà nào!”

Bà Lục gằn gù ôm lấy Đậu Đậu, hôn lên hai chiếc má bầu bĩnh, cọ cọ mặt vào đầu Đậu Đậu, dịu dàng nói: “Đậu Đậu nhớ ba có đúng không?”

“Dạ.”

Chiếc đầu nhỏ gật gật, trong mắt lóe lên tia sáng chân thành. Lúc ở trong lòng bà Lục vẫn không quên liếc trộm Mẫn Nhu, cùng với con chuột trong lòng cũng dùng đôi mắt nhỏ như hạt đậu nhìn Mẫn Nhu.

Nhìn hai người thân thiết, Mẫn Nhu cũng cảm thấy rối rảnh, nhưng tốt nhất không nói chen, dù sao trong mắt bà Lục cô chỉ là kẻ ngoài cuộc, nói quá nhiều lại bị hờ.

“Đậu Đậu, hôm nay có khách tới chơi, Đậu Đậu mau nói cho cô biết, ba Đậu Đậu tên gì?”

Bà Lục cứng chiều siết chặt má phấn Đậu Đậu, đem Đậu Đậu ôm vào lòng, khóe mắt mỉm cười liếc nhìn Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu để tách trà xuống, duy trì nụ cười, cùng phối hợp với đứa trẻ tỏ vẻ tò mò, nhìn Đậu Đậu ngoan ngoãn nằm trong lòng bà Lục.

Đậu Đậu thấy ánh mắt tha thiết của Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa tự hào cười, đôi mắt đen long lanh vượt lông con vật, rung đùi đắc ý cao giọng nói:

“Ba ba tên là Lục Thiếu Phàm.”